

läbi maa tahedas sunnitas. Mõisniku, sea seda asja mõistwa nink sündsan fotusen saäratsid torusid laskwa kolm ehk neli jalga süwita panna, saawa nüüd häääd wilja nurme päält, fun muste egakord fülm nink wesi wilja ärarike. Inglismaal om se asi liigedimäält ülesvõetu nink jo 30 ajastaiga äraproovmitu nink leütu wääga tululik olewat. Kooraste Paron Kanepitse fihelkunan om palju nurmemaad sedawiisi parandam nink fa Raadimõisa nurme pääl Tartu liina lähükesen om ildaigu üts nurm sawitorudega ärapantu nink wesi joosep sääl parhilla maa al torusid mööda sormal kraavi. Seesama Raadimõisa al Müütta talun Emajõe nink Tallina postitee waijel tetas wabrikun masinaga saäratsid torusid nink palutetas väraast abjun sedasama wiisi kui sawiskiwe palutetas. Küll wõtiva fa talumehe pea seda kunsti pruukma, kui torusid nakatas odawamba hinna nüüma. Kaggia Rein Rüpli wallan Õtsepä fihelkunan, üts hoolikas taluperemees, om sedawiisi nakanu oma nurme parandama, et tema kraawe nurmest läbileikav, 3 ehk 4 jalga süwita, hagu kraawi põhja panep nink päält muillaga täüdap. Wesi närisep kraawi mööda nurme põhjast välja nink nurm jääp tahedas nink kaswatap häääd wilja. Hagu omma kül odawamba kui toru, ent ei püsi ni kaswa, seest et na aigu mööda äramädanewa.

Tuba nakat foormaga Must weede Peipse rannan jõudma. Tän fa näet ni palju poote, saialawkid, soldati kasarmid ja muid seesugutsid hoonid, et arvat liina fotuse olewat; ent ei olle muud midake kui suur Wene küla. Küla saisap mitme mõisa krundi pääl, ent maja omma kodanikuide omandus. Suure förzi een om õtse kui turuplatši pääl kui rahwast nink faubakoormid täüs, seest et siin külal kõwaste faubeldas. Kawwest Põlgamaalt, Willandilt, Paisdelt ja Simmonalt weetas wilja sia koku ja wahes

tetas kala eest ära, mes Mustvee rahwas Peipse järwest püüdwa. Ent ehk kül siin kõwaste wiljaga, taluga nink hobestega faubeldas, sisli sünnip harwaste ennege, et raha förzin raisatas, ni kui muikal laade wiis om. Kes oma faupa om ärafäubelnu, wõtap ehk paari tengu eest saiq lastele kodu wia nink föidap sis, raha farmanin nink kalafot jalgu een, kodu poole. Olet fa förzin ärafäünu, fos fa piibulest palama panet nink päätrakullet, mes haina nink faara hind om, nink imes pandnu, et palju kallimb om kui kodupool, sisnakame jälle foormaga edesiminema, seest Lohusun sünnip hobest rawitseda. Sääl ehk laulap naljakas postimees wärtsikest:

Lohusun mo lopfitie,
Ninasin mo pessetie;

ent sul ei ole ei lopsimist, ei fa pesmist peljata, kui fa esitülikas mees ei ole.

Maakotus nakap siist maalt eembale iks wae sembas nink igawambas saama. Tee lät suurt food mööda edesi, fun muud ei olle näta, kui ärasammelduid nälijatsid pedajakeisi, mes waiwalt ennege siin kaswawa. Edeotsast, Ninasin jaamast, Lohusuwanast puukerikust nink Rannapungerjast möödaminnen, näet veel Peipsit hääl käel. Ent fa Peipse järw om talwel ea nink lume al igaw näta; ent Rannapungerjast ammas Wäikupungerjan i ei näe fa muud midake, ei hääl ei fa kural käel, kui ennege põhjato food. Gi neesinatse soo ei kaswata nüüd kül muud midake tarviliku, kui tetri nink muid mõtslinde, mes sääl elawa, nink kelle väraast kütü seda maakotust kitwa, — ent kül edis-päide, kui paksembaste rahwas siin meie maal saap elama, saawa fa neesinatse soo inemiste tö nink waiwa läbi tahendetama nink nurmes ehk mõtsas ümbermuudetama. Jo nüüdke om fotuside mõni